

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bartlitz

Protokolant: praktykant Katarzyna Żetecka-Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Finanse I (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko J. K. i I. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 5.570,41 zł (pięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt złotych czterdzieści jeden groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 października 2014 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. kosztami procesu obciąża pozwanych i zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1.467 tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Agnieszka Bartlitz

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 października 2014 r. powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanych J. K. i I. K. solidarnie kwoty 5.910,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 7 listopada 2007 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwanym umowę kredytu na działalność gospodarczą w wysokości 50.000 zł. Pozwany miał zapłacić odsetki kapitałowe z tytułu wykorzystanego kredytu, a także odsetki karne w przypadku niewywiązania się z terminowej spłaty kredytu. Pozwana poręczyła za zobowiązania kredytobiorcy. Wobec niedotrzymania przez pozwanych warunków określonych w umowie kredytodawca wystawił bankowy tytułu egzekucyjny z dnia 10 września 2012 r., któremu Sąd Rejonowy w Szamotułach w dniu 25 marca 2013 r. nadał klauzulę wykonalności. Przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 24 czerwca 2013 r. została zbyta na rzecz powoda. W dniu 4 lipca 2013 r. powód zawiadomił pozwanych o cesji oraz wezwał do zapłaty. Na dochodzoną kwotę składają się należność główna w wysokości 4.714,74 zł, odsetki umowne w wysokości 54,68 zł oraz odsetki ustawowe naliczone przez powoda od kwoty kapitału od dnia następnego po dniu cesji tj. od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia 14 października 2014 r. w wysokości 1.140,77 zł. W dniu 26 kwietnia 2013 r. i w dniu 20 maja 2013 r. pozwani dokonali łącznej wpłaty na kwotę 2.000 zł, którą pierwotny wierzyciel zaliczył na poczet spłaty kapitału, a nadto w dniu 26 czerwca 2013 r. dokonali

wpłaty 1.000 zł, która to kwota została zaliczona przez powoda na poczet całości odsetek karnych oraz części odsetek umownych (k. 2-8).

W dniu 16 grudnia 2014 r. Referendarz Sądowy wydał **nakaz zapłaty** w postępowaniu upominawczym (k. 81).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwani wnieśli **sprzeciw**, w którym zaskarżyli nakaz zapłaty w całości, wnieśli o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwani podnieśli zarzut przedawnienia. Pozwani wskazali, że roszczenie było bowiem wymagalne w 2009 r. i bank mógł zatem skutecznie dochodzić całości kredytu i wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Pozwani powołując się na przepisy ustawy o usługach płatniczych wskazali, że termin przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy termin przedawnienia wynosi 2 lata. Roszczenie powoda uległo zatem w całości przedawnieniu. Z ostrożności podnieśli, że termin przedawnienia wynosi 3 lata zgodnie z art. 118 k.c., a roszczenie było wymagalne już w 2009 r. W związku z powyższym wierzytelność uległa przedawnieniu jeszcze przed wystawieniem przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego (k. 87-90).

W piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2015 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. Wskazał, że dochodzi zapłaty w związku z zakupieniem od Banku (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelności wynikającej z umowy o kredyt na działalność gospodarczą z dnia 7 listopada 2007 r. zawartej przez pozwanego, a poręczonego przez pozwaną. Powód wskazał, że w sprawie nie znajduje zastosowania 2 letni termin przedawnienia ponieważ podstawą dochodzonego roszczenia jest umowa o kredyt na działalność gospodarczą a nie umowa o wydanie karty płatniczej. Powód podniósł, że pierwszym dokumentem wskazującym na wymagalność roszczenia jest bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 10 września 2012 r., z którego wynika, że pozwani pozostawali w zwłoce od dnia 28 marca 2012 r. Potwierdza to również harmonogram spłat kredytu. W lutym 2012 r. do spłaty z tytułu zaciągniętego kredytu pozostawała kwota 6.684 zł. Brak zatem podstaw do uznania aby roszczenie było wymagalne już 2009 r. ponieważ w tym czasie kwota kapitału do zapłaty wynosiła około 30.000 zł. Nadto roszczenie o zapłatę kredytu przedawniania się w terminie 3 lat od płatności ostatniej raty kredytu, a ostatnia rata kredytu płatna była w dniu 28 października 2012 r. Powód wskazał również, że do pierwszego przerwania terminu przedawnienia doszło w związku z wystąpieniem o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny. Klauzula wykonalności została nadana w dniu 4 kwietnia 2013 r. Do kolejnego przerwania biegu terminu przedawnienia doszło w związku ze złożeniem pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dacie 5 lipca 2013 r. Nadto do przerwania terminu przedawnienia doszło także w związku z dobrowolnymi wpłatami na poczet zadłużenia w dniu 26 kwietnia 2013 r., w dniu 20 maja 2013 r. i w dniu 26 czerwca 2013 r. (k. 106-107).

Na **rozprawie** w dniu 13 kwietnia 2015 r. pełnomocnik pozwanych podał, że umowa kredytu na działalność gospodarczą jest związana z umową o kartę płatniczą, a w konsekwencji termin przedawnienia w niniejszej sprawie wynosi 2 lata. Nawet gdyby uznać, że termin przedawnienia wynosi 3 lata, to z dokumentów nie wynika kiedy umowa kredytu została wypowiedziana i tym samym kiedy należność stała się wymagalna. Pełnomocnik pozwanych oświadczył, że zaprzecza aby dochodzone roszczenie wynikało z tytułu niespłaconych rat kredytu od 28 marca 2012 r. (k. 112-113).

Na **rozprawie** w dniu 13 maja 2015 r. pełnomocnik pozwanych podtrzymał stanowisko w sprawie, w szczególności podniesiony wcześniej zarzut przedawnienia (k. 122-123).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 7 listopada 2007 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwanym umowę o kredyt na działalność gospodarczą - biznes ekspres nr (...). W paragrafie 3.01 i 02. umowy strony postanowiły, że bank udziela kredytobiorcy kredytu w wysokości 50.000 zł na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. W paragrafie 3.04 postanowiono, że z tytułu wykorzystania kredytu kredytobiorca zapłaci bankowi odsetki. W paragrafie 3.05 umowy wskazano, że w przypadku niewywiązania się kredytobiorcy z terminowej spłaty kredytu lub jego raty, kredytobiorca zapłaci bankowi odsetki od kredytu przeterminowanego, który jest oprocentowany według stawki zmiennej, odpowiadającej

trzykrotnej wysokości kredytu NBP. W paragrafie 3.06 pkt 6 postanowiono, że wykorzystanie udzielonego kredytu następować będzie w formie bezgotówkowej w ciężar rachunku kredytu na podstawie przedstawionych przez kredytobiorcę pisemnych dyspozycji płatniczych do wysokości kwoty udzielonego kredytu. Rachunek kredytu to rachunek o numerze (...) prowadzony przez bank, na którym ewidencjonowane jest zadłużenie kredytobiorcy z tytułu udzielonego na podstawie umowy kredytu. W paragrafie 3.07 uregulowano kwestię spłaty kredytu. Kredytobiorca zobowiązał się dokonać spłaty wykorzystanego kredytu w następujących terminach: co miesiąc w dniu 28 w wysokości 833 zł poczynając od 28 listopada 2007 r. do dnia 28 października 2012 r. Na dzień 28 lutego 2012 r. do spłaty pozostawała kwota 6.684 zł. Na spłatę kredytu bank miał pobierać środki z rachunku bieżącego.

Na zaciągnięcie kredytu wyraziła zgodę pozwana - żona pozwanego.

Pozwana również podpisała dokument deklaracji poręczyciela wekslowego w dniu 7 listopada 2007 r., w którym wskazała, że poręcza za zobowiązania wekslowe pozwanego będącego wystawcą 1 weksla złożonego w celu zabezpieczenia kredytu zaciągniętego w Banku (...) S.A. we W. na podstawie umowy o kredyt (...) Ekspres nr (...) z dnia 7 listopada 2007 r.

Dowód: umowa z dnia 7 listopada 2007 r. (k. 55-59); oświadczenie małżonka kredytobiorcy (k. 60); deklaracja poręczyciela wekslowego (k. 61).

Środki z kredytu zostały przelane na specjalnie utworzony rachunek bankowy. Pozwany otrzymał kartę płatniczą do tego rachunku bankowego.

Dowód: zeznania pozwanego (k. 114).

Pozwany obok powyższego kredytu zaciągnął również kredyt obrotowy w Banku (...) S.A. z siedzibą we W.. W 2010 r. Bank wypowiedział pozwanemu kredyt obrotowy, co spowodowało wymagalność całego roszczenia. Od tego momentu pojawiły się problemy ze spłatą kredytu na działalność gospodarczą. Pozwany nie spłacił całego kredytu na działalność gospodarczą.

Dowód: zeznania pozwanego (k. 114).

W dniu 10 września 2012 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), w którym stwierdzono, że na podstawie ksiąg banku istnieje solidarne zobowiązanie pozwanych na rzecz banku z tytułu umowy kredytowej z dnia 7 listopada 2007 r. i z tytułu poręczenia wekslowego. Na wysokość zobowiązania składają się: należność główna w kwocie 7.110,49 zł - kapitał 6.724,74 zł i odsetki umowne 395,75 zł za okres od dnia 28 marca 2012 r. do dnia 9 września 2012 r. oraz 88,60 zł tytułem kosztów i upomnień. Roszczenie to jest wymagalne. Postanowieniem z dnia 25 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach w sprawie I Co 748/13 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Dowód: bankowy tytuł egzekucyjny (k. 63); postanowienie z dnia 25 marca 2013 r. (k. 62).

W dniu 29 marca 2013 r. Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg banku, z którego wynika, że istnieją zobowiązania pozwanego na rzecz banku z tytułu umowy o kredyt z dnia 7 listopada 2007 r. Wysokość zobowiązania na dzień 29 marca 2013 r. wynosiła 7.914,02 zł, w tym kapitał w kwocie 6.714,74 zł, odsetki umowne w kwocie 395,75 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 658,93 zł, kwota kosztów, wezwań i upomnień 144,60 zł Roszczenia te są wymagalne.

Dowód: wyciąg z ksiąg banku (k. 64).

W dniu 24 czerwca 2013 r. Bank (...) S.A. oraz powód zawarli umowę sprzedaży wierzytelności. W punkcie 2.1 umowy postanowiono, że z zastrzeżeniem punktów 17.6-17.8 umowy bank sprzedaje na rzecz nabywcy wierzytelności z tytułu należności głównej opisane w załącznikach nr 2-4 a nabywca kupuje te wierzytelności od banku na zasadach i warunkach określonych w umowie oraz w przepisach kodeksu cywilnego, a w szczególności art. 509 k.c. W punkcie 17.5 umowy wskazano, że umowa wchodzi w życie z dniem zawarcia. Zgodnie z punktem 17.8 strony postanawiają,

że przejście na nabywcę portfela III wraz z ewentualnymi zabezpieczeniami następuje z zastrzeżeniem bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa pod warunkiem uiszczenia w całości ceny kupna III, o której mowa w punkcie 3.3. umowy w sposób określony w powołanym postanowieniu. W wykazie wierzytelności wchodzących w skład portfela III wchodziły również wierzytelności wobec pozwanego jako kredytobiorcy i pozwanej jako poręczyciela z tytułu umowy kredytu z dnia 7 listopada 2007 r. Warunek określony w punkcie 17.8 umowy tj. uiszczenie całości ceny kupna został spełniony.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 r. (k. 16-21) wraz z załącznikiem nr 4 (k. 22- 24) ; oświadczenie banku (k. 25-26); pełnomocnictwa wraz z odpisami z KRS (k. 27- 54).

Pismem z dnia 4 lipca 2013 r. Bank (...) S.A. zawiadomił pozwanych o sprzedaży przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy o kredyt biznes nr (...) na rzecz powoda.

Dowód: zawiadomienia z dnia 4 lipca 2013 r. (k. 65 i 67).

Pismem z dnia 4 lipca 2013 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 6.133,45 zł, na którą to kwotę składają się: należność główna 4.714,74 zł, odsetki 1.274,11 zł i koszty 144,60 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 4 lipca 2013 r. (k. 66 i 68) wraz z dowodami nadania (k. 69-71).

Pozwani dokonali w dniu 26 kwietnia 2013 r. i w dniu 20 maja 2013 r. wpłat na łączną kwotę 2.000 zł na rachunek Banku (...) S.A. we W., które zostały przekazane powodowi, a w dniu 26 czerwca 2013 r. dokonali wpłaty 1.000 zł.

Dowód: okoliczności bezsporne.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie powyżej wskazanych dokumentów oraz zeznań pozwanego. Dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Dotyczy to również przedstawionych w sprawie kserokopii. Wiarygodne były również zeznania pozwanego. Zeznania pozwanego były logiczne i spójne. Nie zostały też zakwestionowane przez stronę powodową. Pozwany wskazał, że obok kredytu na działalność gospodarczą zaciągnął kredyt obrotowy, który został mu wypowiedziany, co spowodowało trudności w spłacie kredytu na działalność gospodarczą. Przyznał, że nie spłacił całej należności. Nadto zeznał, że nie pamięta czy umowa o kredyt na działalność gospodarczą została mu wypowiedziana. Wskazał też, że środki z kredytu zostały przelane na otwarty specjalnie w tym celu rachunek bankowy, do którego została mu wydana karta.

Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2015 r. pełnomocnik pozwanych cofnął wnioski o zobowiązanie strony powodowej do podania daty rozwiązania umowy oraz do złożenia oświadczenia dotyczącego istnienia elektronicznego instrumentu płatniczego w postaci karty płatniczej związanej z umową o kredyt na działalność gospodarczą. Na rozprawie w dniu 13 maja 2015 r. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Szamotułach sygn. I C 784/13, gdyż nie dotyczyła ona w ogóle stron niniejszego procesu. Pełnomocnik powoda prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy w dniu 13 maja 2015 r. nie stawiał się na nią i nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z akt innej sprawy.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 5.910,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na którą to kwotę składały się: należność główna w kwocie 4.714,74 zł, odsetki umowne 54,68 zł, odsetki ustawowe od kapitału od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia 14 października 2014 r. w wysokości 1.140,77 zł, a to tytułem należności wynikających z umowy kredytowej zawartej przez pozwanego z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. z dnia 7 listopada 2007 r. nr (...), a poręczonej przez pozwaną, a którą to wierzytelność powód nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 r.

Podstawę prawną żądania powoda stanowiły przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U. 2015.128). Nadto podstawę żądania stanowiły również przepisy art. 509 i 510 k.c. oraz art. 876 k.c. i art. 881 k.c. Przepis art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe w brzemieniu znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie stanowił, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl § 2 przywołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Stosowanie do art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej albo, że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 876 § 1 k.c. przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Przepis art. 881 k.c. stanowi, że w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnieśli jedynie zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując że wynosił on dwa lata zgodnie z przepisami ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, ewentualnie trzy lata zgodnie z art. 118 k.c. Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2015 r. pełnomocnik pozwanych oświadczył dodatkowo, że zaprzecza wszelkim okolicznościom faktycznym i prawnym, nadto podniósł, że kwestionuje aby dochodzone roszczenie wynikało z tytułu rat kredytu należnych od dnia 28 marca 2012 r. i podkreślił, że powód nie wykazał istotnej okoliczności jaką jest data wymagalności roszczenia, w konsekwencji podtrzymując zarzut przedawnienia.

W miejscu tym należy przywołać pogląd Sądu Najwyższego, że nie można odpowiadając na pozew twierdzić, że się nie zgadzając z pozwem "przeczy wszystkim faktom powołanym przez powoda, poza tymi, które wyraźnie się przyzna". Fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się pozwany nie zgadza powinien on wskazać, jeśli ma to służyć obronie jego racji, powinien się on ustosunkować do twierdzeń strony powodowej (por. wyrok SN z dnia 9 lipca 2009 r. sygn. III CSK 341/08). Z powyższego wynika, że pozwani winni wskazać na konkretne okoliczności z którymi się nie zgadzają. Pozwani podnieśli zarzuty jedynie co do kwestii wymagalności dochodzonego roszczenia. W tej sytuacji uznać należało za bezsporne w niniejszej sprawie takie okoliczności jak łącząca pozwanego z bankiem umowa kredytu, poręczenie kredytu przez pozwaną, skuteczność cesji i w konsekwencji legitymacja procesowa powoda i pozwanych w niniejszej sprawie. Niezależnie jednak od powyższego wskazać należy, że powód wykazał, że pozwany zawarł z bankiem umowę kredytu na działalność gospodarczą z dnia 7 listopada 2007 r. kwoty 50.000 zł, na co pozwana jako małżonka pozwanego wyraziła zgodę. Jeżeli chodzi o kwestię legitymacji procesowej pozwanej to również nie budzi ona wątpliwości. Powód przedstawił bowiem dokument deklaracji poręczyciela wekslowego. Wprawdzie deklaracja ta dotyczyła poręczenia wekslowego, jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego przesądzało, że deklaracja wekslowa poręczyciela wekslowego może być potraktowana jako poręczenie cywilne. Sąd Najwyższy wskazał, że wprawdzie w deklaracji wekslowej strony obejmują swą wolą warunki wypełnienia weksla in blanco, ale jednocześnie jej treść może zawierać wszystkie cechy niezbędne do ważnego poręczenia cywilnego (por. wyrok SN z dnia 5 sierpnia 2005 r. sygn. II CK 14/05). Przedstawiona w sprawie treść deklaracji wekslowej z dnia 7 listopada 2007 r., w której pozwana poręczyła za zobowiązania wekslowe pozwanego który zabezpieczał umowę o kredyt z dnia 7 listopada 2007 r. de facto stanowiła poręczenie cywilne za zobowiązania wynikające z tej umowy. Powód przedstawił również umowę sprzedaży wierzytelności przysługujących bankowi wobec pozwanych i potwierdzenie spełnienia warunku cesji. W tej sytuacji legitymacja powoda także nie budziła wątpliwości. Solidarna odpowiedzialność pozwanych wynikała natomiast z art. 881 k.c.

Odnosząc się natomiast do konkretnych zarzutów pozwanych, wskazać należy, że bezzasadne było ich stanowisko, że powód nie wykazał daty wymagalności dochodzonego roszczenia, a stanowisko pełnomocnika, który zaprzeczył aby dochodzone roszczenie wynikało z tytułu niespłaconych rat kredytu od 28 marca 2012 r. jest niezrozumiałe.

Przede wszystkim wskazać należy, że powód ustosunkowując się do zarzutów pozwanych ze sprzeciwu od nakazu zapłaty, w piśmie procesowym z dnia 2 kwietnia 2015 r. wskazał, że należność dochodzona pozwem dotyczy rat kredytu należnych od dnia 28 marca 2012 r. Powód wskazał zatem termin wymagalności dochodzonej kwoty - faktycznie były to bowiem terminy płatności kolejnych należności ratalnych. Podkreślić należy, że powód nie podnosił aby umowa kredytu została pozwanemu wypowiedziana. Co więcej pozwany nie podnosił, aby umowa została wypowiedziana, a sam zeznał, że nie pamięta czy ta umowa była mu wypowiedziana. Dodać należy, że pozwani nie mogą skutecznie zaprzeczać aby roszczenie wynikało z rat kredytu należnych od 28 marca 2012 r. To powód bowiem określa co jest przedmiotem jego roszczenia. Pozwani odnosząc się do stanowiska pozwanego, który wskazał, że kwota której dochodzi obejmuje raty kredytu należne od dnia 28 marca 2012 r. mogli żądanie powoda zakwestionować jedynie podnosząc, że spełnili świadczenie w tym zakresie i okoliczność tą wykazać. Takie zarzuty nie zostały jednak podniesione. Nie wykazano również aby dochodzone roszczenie zostało uregulowane przez pozwanych.

Na uwzględnienie nie zasługiwał w konsekwencji również podnoszony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia. Stanowisko pozwanych, że roszczenie stało się wymagalne już w 2009 r. jest całkowicie bezpodstawne. Zauważyć bowiem należy, że spłata kredytu zaciągniętego przez pozwanego została rozłożona na miesięczne raty w wysokości 833 zł, a ostatnia w wysokości 853 zł płatna od 28 listopada 2007 r. do 28 października 2012 r. W tej sytuacji mając na uwadze postanowienia umowy o rozłożeniu spłaty kredytu na miesięczne raty, twierdzenia pozwanych o wymagalności należności już w 2009 r. jest całkowicie bezpodstawne, tym bardziej, że nie wskazano na żadne okoliczności, które pozwalałyby na przyjęcie podanego przez pozwanych terminu wymagalności. Nie ulega natomiast wątpliwości, że termin przedawnienia winien biec dla każdej z rat osobno, strony bowiem w sposób wyraźny określiły termin płatności poszczególnych rat.

Nie można przy tym podzielić stanowiska pozwanego, że termin przedawnienia w niniejszej sprawie wynosił 2 lata.

Zgodnie z treścią art. 118 § 1 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jak wynika z powyższego przewidziane w art. 118 k.c. terminy przedawnienia, jako terminy ogólne, mogą ulec skróceniu lub wydłużeniu z mocy szczególnego uregulowania ustawowego. Istotnie rację mają pozwani, że zgodnie z treścią art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Wprawdzie z dniem 7 października 2013 roku ustawa ta została uchylona przepisem art. 38 ustawy z dnia 12 lipca 2013 roku o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1036), jednakże zgodnie z art. 26 ust. 1 tej ostatniej ustawy do roszczeń powstałych i jeszcze nieprzedawnionych z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, stosuje się w tym zakresie nadal przepisy dotychczasowe.

Dla ustalenia terminu przedawnienia właściwego w sprawie rozważyć należało charakter roszczeń zgłoszonych przez powoda. Podkreślić należy, że powód w niniejszej sprawie domagał się spłaty przez pozwanych kredytu. Wydana pozwanemu karta płatnicza była jedynie dodatkowym instrumentem umożliwiającym pozwanemu korzystanie z rachunku bankowego. W tej sytuacji rozróżnić należy te operacje, które wiążą się z korzystaniem przez pozwanego z kredytu i do których stosuje się trzyletni okres przedawnienia oraz te, które należy uznać za roszczenia z umowy o elektroniczny instrument płatniczy (np. opłaty lub prowizje za wydanie karty czy korzystanie z niej). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w przypadku przedawnienia roszczeń z tytułu kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo rozliczeniowym, wskazując, że przedawniają się one zgodnie z art. 118 k.c., a nie z upływem dwuletniego terminu przedawnienia przewidzianego dla roszczeń z rachunku bankowego (por. wyrok SN z dnia 2 października 2008 r. sygn. II CSK 212/08). W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanych zwrotu udzielonego kredytu oraz odsetek. Nie ulega zatem wątpliwości, że były to roszczenia związane z zasadniczym przedmiotem umowy tj. udzieleniem kredytu i w tym zakresie zastosowanie znajdował trzyletni termin przedawnienia.

Jednak nawet gdyby uznać, że zastosowanie w sprawie znajdował dwuletni termin przedawnienia wynikający z ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, to również zarzut przedawnienia należałoby uznać za chybiony. Zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub

innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Czynnością przerywającą bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. wyroki SN: z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11). Wprawdzie w niniejszej sprawie powód nie wykazał kiedy dokładanie taki wniosek złożył, jednak postanowienie Sądu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu zostało wydane w dniu 25 marca 2013 r., w tym zatem momencie doszło najpóźniej do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda. Nadto wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Wskazać natomiast należy na dobrowolne wpłaty pozwanych w dniu 26 kwietnia 2013 r. i w dniu 20 maja 2013 r., a także w dniu 26 czerwca 2013 r., na które powód powołał się w pozwie, a którym pozwani nie zaprzeczyli. Przejawem uznania niewłaściwego może być natomiast w szczególności zapłata części długu (por. wyrok S.A. w Łodzi z dnia 17 marca 2015 r. sygn. I A Ca 1375/14). Z powyższego wynika, że pozwani dokonując dobrowolnych wpłat uznali de facto roszczenie powoda i tym samym również nastąpiła przerwa biegu terminu przedawnienia. Z powyższego wynika zatem, że nawet gdyby uznać, że termin przedawnienia w wynosił 2 lata, to nie budzi wątpliwości, że przed wniesieniem pozwu w dniu 15 października 2014 r. doszło do przerwania terminu przedawnienia w powyżej wskazanych terminach.

Mając zatem na uwadze, że przedmiotem sprawy były raty kredytu należne od dnia 28 marca 2012 r., nadto, że do przerwania biegu terminu przedawnienia doszło na skutek wniesienia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie poprzez dobrowolne wpłaty pozwanych, a pozew został wniesiony w dniu 15 października 2014 r., to podniesiony w sprawie zarzut przedawnienia należało uznać za bezzasadny.

Na dochodzoną w sprawie kwotę składały się należność główna w wysokości 4.714,74 zł obejmująca należności z tytułu rat od dnia 28 marca 2012 r., a także odsetki umowne w wysokości 54,68 zł, co do których pozwani nie podnieśli żadnych zarzutów. Jeżeli natomiast chodzi o skapitalizowane odsetki ustawowe od dnia następnego po dniu cesji tj. od dnia 25 czerwca 2013 r. do dnia 14 października 2014 r. to wskazać należy, że powód ustalając je w wysokości 1.140,77 zł obliczył je od kwoty należności głównej w wysokości 6.714,74 zł. Zauważyć jednak należy, że z uwagi na to, że przed początkowym terminem naliczania odsetek w dniu 26 kwietnia 2013 r. i w dniu 20 maja 2013 r. pozwani dokonali wpłat łącznie na kwotę 2.000 zł, odsetki te należało zasądzić od kwoty 4.714,74 zł. Takie odsetki wynosiły 800,99 zł.

Ostatecznie zatem na podstawie przywołanych przepisów Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 5.570,41 zł, na którą składały się należność główna 4.714,74 zł, odsetki umowne w wysokości 54,68 zł i skapitalizowane odsetki za opóźnienie w wysokości 800,99 zł - punkt 1 wyroku.

Odnosnie żądania odsetek wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z przywołanego przepisu wynika, że odsetki należą się wierzycielowi od chwili gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wymagalnego. Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Przepis art. 482 § 1 k.p.c. stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, że odsetki od należności głównej jak i skapitalizowanych odsetek należało zasądzić od dnia wniesienia pozwu tj. 15 października 2014 r. - punkt 1. wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić - punkt 2. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. uznając pozwanych za przegrywającego proces niemalże w całości. Wobec tego należało zasądzić od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1.467 zł, na którą składały się opłata od pozwu 250 zł (art. 28 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - Dz.U. 2005 nr 167 poz. 1398 z późn. zm.), wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 1.200 zł (§ 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz. U. z 2013, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł - punkt 3. wyroku.

SSR Agnieszka Bartlitz